

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Gf.II.20.160/2024/8.

Az I.r. felperes: felperes1

(cím1)

Az I.r. felperes képviselője: név1 jogtanácsos

(cím2)

A II.r. felperes: felperes2

(cím3)

A III.r. felperes: felperes3

(cím5)

A II-III.r. felperések képviselője: név2; név3 ügyvéd

(cím4)

Az alperes: alperes1

(cím6)

Az alperes képviselője: név4; név5 ügyvéd

(cím7 fszt. 1.)

A per tárgya: vezető tisztségviselő korlátlan felelősségének megállapítása

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Pécsi Törvényszék

ügyszám8/68.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes, 69. sorszám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. felperesnek 12.000,- (tizenkettőezer) Ft, a II-III.r. felpereseknek együttesen 762.000,- (hétszázhatvankettőezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az cégnév1 adós társaság 2012. február 29. napján került bejegyzésre a cégjegyzékbe. A társaság egyedüli tulajdonosa, önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője folyamatosan az alperes volt.

[2] Az cégnév1 2018. évi beszámolója szerint kiugróan magas, 19,8 milliós pénztári pénzeszközzel rendelkezett. A 2018. és a 2019. években a likvid pénzeszköz hiánya jelentkezett. A cég az Bank1 Nyrt.-nél már 2018. évben 25.000.000,-forintos hitelkeretet vett igénybe, ebből 24.000.000,-forintot a társaság felhasznált. 2019. február hónaptól 45.790.000,-forint volt a folyószámla-hitelkeret összege. 2019. március hónapban 39.000.000,-forint, április-május-június hónapokban 45.000.000,-forint, július-augusztus hónapokban 46.000.000,-forint, szeptemberben 42.000.000,-forint, október 35.000.000,-forint, novemberben 40.000.000,-forint volt a felhasznált keretösszeg. 2019. év december hónapban a társaság teljeskörűen igénybe vette a 45.790.000,-forint összegű folyószámla hitelkeretét, ezen felül a bankszámlája további 9.000,-forint tartozást mutatott. 2020. év februárjában a bank a folyószámla hitelkeretet megszüntette. A társaság által kiállított értékesítési számlák bruttó összege nem érte el a 42.000.000,-forintot, a 2018. évi beszámolóban kimutatott 261.000.000,-forint árbevételhez képest a 2019. évben az árbevétel drasztikusan csökkent a hitelállomány kiugró növekedése mellett. 2019-ben egy társasház építését végezte az cégnév1, 2020. évben az alaptevékenységét jelentő építőipari munkát már nem végzett. A munkavállalók létszáma a 2019. évben a bevételek jelentős csökkenése ellenére stagnált, majd 2020. év február hónapban mindenkit elbocsátottak. Terhelte a társaság pénzügyi helyzetét egy bonyhádi családi házzal kapcsolatos perben történt kötelezés is.

[3] Az alperes az adós pénzforgalmi számlájáról 2019. év decemberében ATM útján 1.550.000,-forintot, míg pénztári kifizetés útján 19.300.000,- forintot vett ki. 2019. december 9-én az alperes részére az cégnév1 számlájáról 2.000.000,-forint összeget utaltak át.

[4] Az cégnév1 az cégnév3 vevő részére összesen 44.028.000,- forintról állított ki számlát ruhakészlet megvásárlásáról 2020. januárjában. A vevő részéről nem történt teljesítés, az eladó adós írásbeli felszólítást nem küldött. Az cégnév3 tevékenységei körei között ruházati nagykereskedelem nem szerepelt. A vevő gazdasági társasággal szemben 2019. december 10-én végrehajtási eljárást és NAV végrehajtási eljárás megindítását is közzétették.

[5] Az cégnév1 könyvelését a 2017. októberében kötött szerződés alapján az cégnév4. végezte. Az adósnak vállalkozói díj tartozása állt fenn az cégnév4. felé. Az cégnév4. az cégnév1 2019. évi beszámolóját elkészítette, de azt nem adta le, illetve nem töltötte fel. Az cégnév4. az cégnév1-vel fennálló jogviszonyt 2020. november 6-án kelt irattal nem fizetés miatt mondta fel.

[6] Az adós felszámolását a Pécsi Törvényszék az ügyszám4. számú eljárásban elrendelte, a felszámolás kezdő időpontja 2020. július 3. napja. A kijelölt felszámoló tájékoztatta a bíróságot, hogy az alperest felhívta a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségei teljesítésére. Tájékoztatta továbbá, az adós társaság 2018. évre vonatkozóan tett eleget utoljára az egyszerűsített éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének. Ebben a beszámolóban 3.604.000,-forint összegű befektetett eszköz, 92.610.000,-forint összegű forgóeszköz – amelyből 19.834.000,-forint pénzeszköz – került kimutatásra. A felszámolónak zárómérleget nem adtak át, a bankszámlák egyenlege negatív, a társaság ingatlan és gépjármű vagyonnal nem rendelkezik. A felszámolási eljárás során 94.711.287,-forint hitelezői igényt vett nyilvántartásba. Mivel az alperes a bíróság felhívására sem tett eleget a Cstv. 31.§-ban foglalt kötelezettségének, a bíróság 2021. március 16-án kelt végzésével 100.000,-forint pénzbírsággal sújtotta.

[7] A felszámoló 2021. április 9-én feljelentést tett a NAV név1 Regionális Bűnügyi Igazgatóságán ismeretlen tettes ellen, jelezve, hogy az cégnév1 adós gazdasági társaság korábbi képviselője a kapcsolatot ugyan felvette a felszámolóval, de a feljelentés időpontjáig nem teljesítette a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségeit. Iratanyagot, vagyont nem adott át a felszámolónak. A Pécsi Járásbíróság a ügyszám5/3. sorszámú, 2023. január 11. napján jogerőre emelkedett végzésével az alperes bűnösségét folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértésének büntette miatt megállapította, ezért 200 napi tétel pénzbüntetést szabott ki vele szemben. A döntés indokolása szerint az alperes a 2019. üzleti évre eleget tett könyvvezetési és beszámoló készítési, valamint közzétételi kötelezettségének. A 2019. évi könyvelésben azonban 19.033.000,-forint belföldi vevő követelést annak ellenére szerepeltetett a követelések között, hogy azok éven túli, lejárt esedékességűek voltak, ezáltal a követelésekkel nem számolt el értékvesztést. Mindemelllett kiadásként rögzített a társaság könyvelésében 33.670.025,-forintot szállítói kiegyenlítésként, ipariüzési adó rendezésként, túlteljesített vevő és szállító elszámolásként, illetve egyéb részletek rendezéseként kifizetéseket úgy, hogy azok tényleges teljesítésről nem állt rendelkezésére bizonylat. A 2020. üzleti évre szintén eleget tett könyvvezetési kötelezettségének, azonban a 2020. január 1. és 2020. július 2. napja közötti időszakra a beszámolót nem készítette el, annak közzétételéről

nem gondoskodott. Mindemellett a főpénztár főkönyvi számlája alapján megállapítható volt, hogy a társaság könyveibe az alperes nem rögzítette a bizonylatokat teljeskörűen, így azokat nem a megfelelő időszakban számolta el. Nem adta át a felszámolónak a társaság könyvelési iratait, nem számolt el a társaság vagyonával és nem készítette el a tevékenységet záró mérleget. Mindezek megsértésével a gazdasági társaság pénzügyi, vagyoni helyzetének áttekintését, ellenőrzését, a 2019. és 2020. üzleti évek tekintetében egészen a felszámolási eljárás elrendelését megelőző napjáig, azaz 2020. július 2. napjáig meghíúsította. A NAV név1 Regionális Bűnügyi Igazgatósága 2022. szeptember 19-én küldte meg társaság könyvelési anyagát, mint bűnjeleket, a Pécsi Járásbíróságnak, amely 2023. október 6-án szüntette meg a könyvelési iratok lefoglalását és kiadni rendelte a felszámolónak.

[8] A Pécsi Törvényszék a 2022. december 9-én jogerőre emelkedett végzésével az cégnév1 adós felszámolását egyszerűsített módon befejezte, és elrendelte az adós megszüntetését.

[9] Az I. rendű felperes a megváltoztatott keresetében elsődlegesen a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első fordulata alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós vezetője, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, ezáltal az adós társaság vagyona 44.028.000,-forinttal csökkent. Másodlagosan a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulata alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós vezetője, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, ezért a hitelezők 94.771.525,-forint összegű követelésének teljesítése teljes mértékben történő kielégítése meghíúsulhat. Álláspontja szerint az adósnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2019. december 20. napján következett be, amit igazol a likvid pénzeszköz hiánya, az a tény, hogy ebben a hónapban az alperes 22.850.000,- Ft-ot vett fel az adós pénzeszközeiből. Az alperes nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el, amikor 2020. januárjában a társaság jelentős értékű vagyonát biztosítékok kikötése nélkül értékesítette, a be nem folyt vételár behajtása iránt nem intézkedett.

[10] A II. és III. rendű felperesek annak megállapítását kérték, hogy az alperes, mint az cégnév1 „felszámolás alatt” adós gazdálkodó szervezet vezetője a felszámolás kezdőidőpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezáltal a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését meghíúsította. 95.683.287,- forintban jelölték meg azt az összeget, amelynek kielégítése az alperes magatartásával okozati összefüggésben meghíúsult. Álláspontjuk szerint az adós már 2015. március 3. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Az alperes nem teljesítette a Cstv. 31.§ (1) bekezdésében foglalt kötelezettségét, így mind a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennálltát, mind az alperes hitelezői érdekekkel ellentétes magatartását, ennek következtében a hitelezői követelések kielégítése meghíúsulását vélelmezni kell.

[11] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperesek által állított időpontban az ügyvezetése alatt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem következett be. Szóban intézkedett a ruhakészlet eladását követően az cégnév3 felé a vételár behajtása érdekében. Nem volt felróható számára az, hogy az cégnév3 nem

teljesített, az kizárólag a vele szerződő társaság felelőtlen gazdaságpolitikájának a következménye. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az cégnév1 nem vállalt semmilyen, a pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot. Azért nem tudta szolgáltatni a könyvelési iratokat és a cég egyéb iratait a felszámolónak, azért nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdésében írt kötelezettségének, mert a cég iratanyaga először a könyvelőjénél volt, majd a nyomozó hatóság azt lefoglalta.

[12] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes, mint az cégnév1 „f.a.” adós társaság volt vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta, és ezzel okozati összefüggésben az adós társaság vagyona 44.028.000,- forint összeggel csökkent. Megállapította továbbá, hogy az alperes, mint az cégnév1 „f.a.” adós társaság volt vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevétel látta el és ezzel okozati összefüggésben a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulhat. Határozata indokolásában a törvényszék rögzítette, hogy az adós 2019. december hónapra teljeskörűen igénybe vette a folyószámla-hitelkeretet. A 2019. évben kiállított értékesítési számláinak összege nem érte el a bruttó 42.000.000,-forintot a 2018. évi beszámolóban nettó módon kimutatott 261.000.000,-forint árbevételel szemben. Az alperes maga állította a NAV-nál folytatott eljárásban, valamint a jelen perben tett személyes előadása során, hogy a 2019. évben kizárólag egy jelentősebb kivitelezési munkájuk volt, 2020. évben pedig építőipari munkát már nem végeztek. Az alperes szerint az adós társasággal szemben egy bonyhádi építkezéssel kapcsolatban pert nyert az ellenérdekű fél, ami ismét jelentős pénzügyi veszteséget okozott, továbbá 2020. évben további két peres eljárás is indult a céggel szemben. Az alperes a NAV-nál lefolytatott eljárásban tett tanúvallomása során nem tudta megmondani, hogy a gazdasági társaság tevékenysége érdekében miként használta fel a 2019. decemberében felvett összegeket. Az alperesnek, mint a társaság vezető tisztségviselőjének, illetve tulajdonosának tudomással kellett bírnia a cég vagyoni helyzetéről, a peresített követelésekről, a banki tartozásokról. A felszámolási eljárásban pedig 94.771.525,-forint hitelezői igényt nyújtottak be a hitelezők, likvid vagyon nem volt, kivéve az alperes szerint a 2020. év január hónapban az cégnév3 részére értékesített ruhakészletet. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az adós társaság 2019. december 20-ára már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került különös tekintettel arra is, hogy az alperes 2019. december 19-én az utolsó, a hitelkeret részét képező 14.000.000,-forint összeget felvette. Az adós általi ruházat értékesítés körülményeit nem sikerült egyértelműen tisztázni, azonban kétségtelen, hogy a számlakibocsátás az cégnév1 részéről megtörtént, az eladási ár nem folyt be, így ezzel a cég vagyona csökkent. Azt semmilyen okirattal nem tudta alátámasztani az alperes, hogy a kifizetést sürgette volna. Az értékesítés körülményei észszerűtlen, gazdaságilag indokolatlan alperesi magatartásra engednek következtetni, amely olyan vagyonsökkenést eredményezett a társaságnál, amely a hitelezők érdekeivel ellentétes, felróható.

[13] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási érdek körében kifejtette, a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének alkalmazását vagy a beszámoló letétbe helyezésének felróható elmulasztása vagy a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségek elmulasztása alapozza meg. A felróhatóságot kizárólag a beszámoló letétbe helyezési kötelezettség elmulasztása tekintetében lehet és kell vizsgálni, a Cstv. 31. § (1) bekezdése által előírt kötelezettségek elmulasztása esetén azonban a felróhatóság nem törvényi követelmény, önmagában a mulasztás ténye alapot ad a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak alkalmazására. A törvényi vélelem a mulasztás tényéből

bekövetkezik, a mulasztás oka közömbös. Szükségtelen annak vizsgálata, hogy az alperes miért nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjai által meghatározott kötelezettségének. Azt már nem kellett vizsgálnia a bíróságnak, hogy az alperes az éves beszámoló készítésére és közzétételére vonatkozó kötelezettségének neki felróható vagy fel nem róható okból nem tett eleget. Amennyiben jogvitája vagy egyéb, vállalkozói díj megfizetésre vonatkozó vitája volt a könyvelést vezető céggel, amely az iratokat tárolta, az iratokhoz történő hozzájutásnak több módja is volt a szerződés megszűnése előtt, de akár utána is. Az alperes iratátadási kötelezettségének nem tett eleget, ezért a bizonyítási teher átfordulása miatt neki kellett bizonyítania, hogy a vezető tisztsége időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Az alperes azonban ezen bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, illetve a felajánlott bizonyítása eredménytelen maradt.

[14] A törvényszék a Cstv. 33./A.§ (1) bekezdés második fordulata szerinti feltételek vizsgálta során utalt az egyszerűsített felszámolási eljárásra, arra hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulhat, hiszen a társaságnak olyan vagyona nem maradt, amelyből a hitelezők – közöttük a felperesek – pénzükhöz hozzájuthatnának. Mellőzte tanú3 tanú meghallgatását, mert az iratok átadása, azok holléte tekintetében az ismert körülményeken túlmenően egyéb információval nem tudott volna szolgálni. Mellőzte az igazságügyi könyvszakértő kirendelését is, mert az egyszerűsített felszámolás miatt sem állapíthatta volna meg, hogy a társaságnak volt további, a felszámolási eljárás során figyelembe nem vett vagyona.

[15] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a keresetek elutasítását kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére irányult. A bizonyítási teherrel összefüggésben eseti döntésre utalással kifejtette, hogy nem állapítható meg az éves beszámoló letétbe helyezésével kapcsolatos mulasztás, ha a gazdálkodó szervezet felszámolásának kezdő időpontja megelőzi a letétbe helyezési kötelezettség teljesítésére a számviteli törvényben előírt határidőt. Rámutatott arra, hogy az adós társasággal szembeni felszámolás kezdő időpontja 2020. július 3. napja. A veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készültségről szóló 2020. évi LVIII. törvény 42. § (1) bekezdése alapján a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény szerinti beszámolókra vonatkozó beszámoló készítési, nyilvánosságra hozatali, letétbe helyezési és közzétételi, továbbá benyújtási, leadási, megküldési határidők, ha azok 2020. április 22. és 2020. szeptember 30. napja között esedékesek, 2020. szeptember 30. napjáig meghosszabbodnak azzal, hogy ezen beszámolókra épülő további számviteli kötelezettségek határidejét ettől a naptól kell számítani. Mivel a felszámolás kezdő időpontja megelőzte a letétbe helyezési kötelezettség teljesítésére a számviteli törvényben előírt határidőt, erre tekintettel nem állapítható meg esetében az éves beszámoló letétbe helyezésével kapcsolatos mulasztás. Másodlagosan a mulasztás megállapítása esetére azzal érvelt, hogy az egyébként sem felróható részére, így a törvényi vélelem alkalmazása nem megalapozott vele szemben. Az alperes az iratátadási kötelezettség elmulasztása körében fenntartotta az elsőfokú eljárásban már kifejtett álláspontját. Utalt arra, hogy az iratok a könyvelőnél voltak, a későbbiekben azokat a nyomozóhatóság lefoglalta. Amikor a könyvelővel létrejött megbízási szerződés megszűnt, hosszú időn keresztül nem kapta vissza az adós társaság tulajdonát

képező könyvelési iratanyagot, azt csak jogi képviselője közreműködésével sikerült visszaszereznie. Ekkor azonban a büntetőeljárás már folyamatban volt vele szemben, a nyomozóhatóság felhívására a teljes könyvelési iratanyagot át kellett adnia. Ezen körülmények a kötelezettségei teljesítését rajta kívülálló okból ellehetetlenítették, a mulasztás így nem felróható. Mindezek alapján a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének egyik fordulata sem alkalmazható esetében, a törvényszék tévesen foglalt állást a bizonyítási teherrel összefüggésben, amely érdemben befolyásolta az eljárás menetét. Sételmezte, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte tanú3 tanúkenti meghallgatását. A tanú az iratok átadás-átvételére, a nyomozóhatóság általi lefoglalására is tudott volna nyilatkozatot tenni. Alátámaszthatta volna azon előadását, hogy miként vette figyelembe a hitelezők érdekeit, milyen módon törekedett arra, hogy az eljárás során érintett, az cégnev3 számára kiállított számla megfizetésre kerüljön. A tanú arról is tudott volna érdemben nyilatkozni, hogy a követelés behajtása számára nem felróható okból hiúsult meg.

[16] Az I.r. felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy bár a bizonyítási teher a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének megfelelően átfordult az alperesre, azonban az I.r. felperes az eljárás során teljeskörűen bizonyította a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének valamennyi tényállási elemét, így a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját és azt is, hogy az alperes a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona 44.028.000,- Ft-tal csökkent. Az alperes tanú3 tanúként való meghallgatását csak a per utolsó tárgyalásán indítványozta, korábban sem beadványaiban, sem a perfelvételi tárgyalások során nem merült fel, hogy tanú3nak érdemi ismeretei vannak az ügyvezetői tevékenységéről. Annak igazolásán felül, hogy az alperes a társaság könyvelési iratait, a könyvelést végző cégnev4-től tanú3hoz átvitte, egyéb információ, bizonyíték nem volt várható a tanú meghallgatásáról.

[17] A II.r.-III.r. felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú határozat helybenhagyását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított tényállás nem iratellenes, nem okszerűtlen és logikai ellentmondást sem tartalmaz. A bizonyítékok okszerű mérlegelése a másodfokú bíróságot is köti. A törvényszék indokolási kötelezettségének teljeskörűen eleget tett, egyébiránt az indokolási kötelezettségből nem következik a fél minden észrevételének egyenként való megcáfolási kötelezettsége. Rámutattak arra, hogy eljárási szabálysértésként a felperes a Pp. 279. § (1) és (2) bekezdésén túlmenően gyakorlatilag konkrét jogszabályhelyre nem hivatkozik. Eljárási szabálysértés miatt eleve csak akkor van helye hatályon kívül helyezésnek, ha a megsértett eljárási szabály a megelőző eljárás lényeges szabályának minősül, az eljárási szabályszegés az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással volt, és ha az okozott jogsérelem a perben nem volt orvosolható. Az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése helytálló volt, az nem terjedhetett ki a bizonyítékok bizonyító erejének előzetes értékelésére és a felek erről való tájékoztatására. Utaltak arra, hogy a felszámolás kezdő időpontjától a felszámoló által tett feljelentés időpontjáig az alperesnek több mint 10 hónap állt rendelkezésére ahhoz, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségeinek eleget tegyen, mely kötelezettségek a Cstv. 31. § (1) bekezdés b)-j) pontjaiban írt körben függetlenek a számviteli szolgáltató esetleges kötelezettségszegéseitől. A könyvelést végző cégnek semmilyen jogcíme nincs a könyvelési anyag, illetve számviteli bizonylatok visszatartására. A megbízás megszűnéskor pedig a megbízott köteles volt a megbízónak mindazt kiadni, amihez a megbízás teljesítése céljából, vagy eljárása eredményeképpen jutott. Az alperes nem tudta igazolni, hogy a könyvelési anyag kiadására a könyvelést végző céget felszólította volna, hogy a könyvelési anyag

kiadása érdekében eljárást kezdeményezett volna. A beszerzett banki iratok egyértelműen alátámasztják, hogy az alperes nemhogy felelős, hanem kifejezetten felelőtlen, a vagyoni eszközök kiáramlását lehetővé tevő olyan ügyleteket kötött, amelyek távol álltak az adós korábbi üzleti tevékenységétől. Az alperes nem tudta megjelölni, hogy az általa állított 35-40 millió forint értékű ruhaneműt honnan hozta el, milyen fuvarszakkal és hol tárolta. Nem tudta azt sem megjelölni, hogy a hivatkozott cégnév⁸ részéről kivel tárgyalt. Egyébiránt utóbbi céggel szemben folyamatosak a végrehajtási eljárások, illetőleg büntetőjogi intézkedés alatt áll. A vevő cégnév³ ügyvezetője tanúként elmondta, hogy az adós társaságtól 60 napos fizetési határidővel, fizetési biztosíték nélkül vásárolta meg a nagyértékű ruhaneműt. Elmondta azt is, hogy a vételárból semmit sem teljesített az eladó felé, és az eladó sem indított ellene eljárást. Az cégnév³ 2019. októberétől folyamatosan, felszámolásáig végrehajtás alatt állt.

[18] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül, a fellebbezés és az arra előterjesztett fellebbezési ellenkérelem korlátai között (Pp.370. § (1) bekezdése, 371. § (1) bekezdése) bírálta felül. Így a felülbírálat kizárólag arra terjedt ki, hogy az elsőfokú ítélet az alperes által megjelölt okból jogszabálysértő-e, illetve a fellebbezésben hivatkozottak megalapozzák-e az ítélet megváltoztatását.

[19] Az ítéltábla észlelte, hogy az ítélet rendelkező része a II-III.r. felperesek Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésének második fordulatára alapított keresetéről döntő része nem tartalmazza a hitelezői követelések azon összegét, melynek kielégülése más okból megghiúsulhat. Erre irányuló fellebbezés hiányában azonban a másodfokú bíróság ezt a hiányosságot nem korrigálhatta.

[20] A fellebbezés nem alapos.

[21] Az elsőfokú bíróság az ügy érdemi elbírálására kiható jogszabálysértést nem követett el, az ítéltábla hivatalból sem észlelt olyan kötelezően figyelembe veendő okot, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné. Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú határozatot érdemben bírálta felül.

[22] Az elsőfokú bíróság a vezető tisztségviselő felelőssége megállapítása iránti perben a bizonyítási érdeket helytállóan vette figyelembe, a bizonyítási teher átfordulását helyesen alkalmazta, a felek által felajánlott bizonyítást a szükséges, egyben elégséges körben lefolytatta, ez alapján a tényállást túlnyomórészt helyesen állapította meg, így az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetének időpontját, illetve az alperes felelősségét megalapozó szubjektív és objektív törvényi feltételek fennálltát is.

[23] Az ítéltábla a tényállást annyival egészíti ki, hogy az adós 2019. december 20. napjára fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, illetve a felszámolásának befejezését követően a kielégítetlenül maradt hitelezői követelések összege 94.771.525,- Ft.

[24] Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényekből helytálló jogkövetkeztetésre jutva találta alaposnak az egyesített perben a kereseteket és állapította meg

az alperesi vezető Cstv. 33/A. § szerinti felelősségét az adós társaság vagyonsökkenésért és a hitelezői követelések kielégítésének megghiúsulásáért.

[25] Az alperes fellebbezésében is következetesen is fenntartotta azon álláspontját, hogy a beszámoló elkészítésével, letétbe helyezésével kapcsolatos mulasztás nem állapítható meg nála, azonban amennyiben megállapítható lenne ilyen mulasztás, az nem lenne felróható. Ezen érvelés azonban nem befolyásolja sem a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt bizonyítás teher átfordulását, sem az alperesi felelősséget megállapító érdemi döntést. Az elsőfokú ítéletből egyértelműen kitűnik, hogy a törvényszék a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabályt arra tekintettel alkalmazta, mert a felszámolási eljárásban az alperes iratátadási kötelezettségének nem tett eleget. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a bizonyítási érdeket megfordító törvényi tényállást jelen esetben az iratátadás elmulasztása miatt kell alkalmazni, a mulasztás oka közömbös, e körben szükségtelen a felróhatóság vizsgálata. Egyértelműen rögzítette, hogy az ezért már nem kellett vizsgálnia azt, hogy az alperes a beszámoló készítési és közzétételi kötelezettségének esetlegesen neki felróható okból nem tett eleget.

[26] Mindemellett azonban megjegyzi az ítéltábla, hogy az alperest a felszámolási eljárásban a Cstv. 31.§ (1) bekezdésében foglalt kötelezettségek megszegése miatt sújtották pénzbírsággal (ügyszám4/33. végzés). Ezen mulasztás is a Cstv. 33/A.§ (5) bekezdése szerint a bizonyítási érdek megfordulását eredményezi. A Cstv. 31. § (1) bekezdés a) pontja szerinti, a tevékenységet lezáró mérleg elkészítésére, a felszámoló és adóhatóság részére történő átadására vonatkozó rendelkezés speciális szabály a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény beszámolókra vonatkozó rendelkezéséhez képest, a tevékenységet lezáró mérleg átadási határideje a felszámolás kezdő időpontjához igazodik, tehát az alperes által hivatkozott 2020. évi LVIII. törvény 42. § (1) bekezdése ezen beszámoló vonatkozásában nem is eredményezhette az alperes részére rendelkezésre álló határidő meghosszabbodását.

[27] Azt az alperes sem vitatta, hogy iratátadási kötelezettségének nem tett eleget, ezen mulasztását azonban nem menti sem azon tény, hogy az adós társaság iratanyaga egy ideig a könyvelést végző cégnél volt, sem pedig az, hogy az iratanyagot a büntetőeljárás során a nyomozóhatóság lefoglalta. A társaság iratanyagának felszámoló részére történő átadása az ügyvezető kötelezettsége, miként az ő felelősségi körébe tartozik a beszámolók elkészítése, közzététele is. A vezető tisztségviselő nem mentesülhet a felelősség alól arra hivatkozással, hogy azért nem tudta megtenni a szükséges intézkedéseket, mert a cég iratai a könyvviteli szolgáltatást végző személynél voltak, a könyvelő az ügyvezető közreműködőjének minősül (Győri Ítéltábla Gf. 20.012/2024/6., BH2022.300.).

[28] Az alperes nem tudta igazolni azt, hogy minden szükséges intézkedést megtett annak érdekében, hogy az adós társaság iratanyaga visszaadásra kerüljön. Arra pedig a II-III.r. felperesek fellebbezési ellenkérelmükben helyesen utaltak, hogy a felszámolás kezdő időpontjától az iratok lefoglalásával járó büntetőeljárás megindulásáig több mint 10 hónap telt el, az alperes részére az iratok átadására rendelkezésre álló 30 napos határidő 2020. július 3. napjával vette kezdetét (Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja).

[29] Ezért a Cstv. 33/A § (5) bekezdése alapján az alperes bizonyítási érdekébe tartozott annak bizonyítása, hogy ügyvezetői tisztsége alatt nem következett be

fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet; vagy ha igen, vezetői feladatai ellátása során a hitelezői érdekeket is figyelembe vette. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperesi bizonyítás sikertelen volt, és helyesen alkalmazta ennek jogkövetkezményét a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet és az alperesi vezető felelősségének megállapítása körében.

[30] A fellebbezésben foglalt érveléssel ellentétben az elsőfokú bíróság alappal mellőzte tanú3 tanú meghallgatását, a tanú meghallgatása érdemben nem befolyásolta volna a törvényszék döntését. Az ítéltábla rámutat arra, hogy az alperes tanúbizonyítási indítványát a 35. sorszám alatti viszontválaszában terjesztette elő, akként azonban, hogy a tanú „a társaság könyvelésével kapcsolatos anomáliákról” tud nyilatkozni. Az alperes tehát az elsőfokú eljárás során a tanú meghallgatását nem kérte arra vonatkozóan, hogy miként vette figyelembe a hitelezők érdekeit, milyen módon törekedett arra, hogy az cégnév3 részére kiállított számla megfizetésre kerüljön, és a körben sem kérte a tanú meghallgatását, hogy az adós társaság követelésének behajtása az alperesnek nem felróható okból hiúsult meg. Az indítvánnyal érintett körben pedig a tanú meghallgatása szükségtelen volt, az adós könyvelése megfelelőségének megítélése egyébként sem tanúbizonyítást, hanem igazságügyi könyvszakértői bizonyítást igényelt volna.

[31] A fellebbezés eredményre nem vezetett, ezért az alperes viseli a másodfokú eljárással felmerült költségét. Mindemellett a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperesek által Pp. 81. § (1) bekezdése szerint felszámított másodfokú perköltség megfizetésére. Az ítéltábla az I.r. felperesi jogi képviselő munkadíját a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) bekezdése, a II-III.r. felperesi jogi képviselő munkadíját a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdés a) pontja szerint, a felszámítottal egyezően állapította meg. A II-III.r. alperest megillető másodfokú perköltség összegénél figyelemmel volt arra is, hogy az ügyvédi munkadíj felszámítását az alperes nem vitatta.

Győr, 2025. március 27.

Dr.Ferenczy Tamás s.k.
a tanács elnöke

Dr.Konarik Attila s.k.
előadó bíró

Dr.Mészáros Zsolt s.k.
bíró